

Ib Lindberg efterlyser

Per-Arne Ehrlins debutfilm

Der er i de sidste par år blevet længere mellem debutanterne i svensk film. Hvor de etablerede instruktører tilsyneladende uden vanskeligheder kan stable penge på benene til deres film, oplevede Sverige aldrig det boom af debuterende instruktører, som næsten væltede den danske filmbranche over ende i slutningen af tresserne. Og måske godt det samme for svenskerne. Sporene fra Danmark må i alle tilfælde virke skræmmende.

Denne vinter har imidlertid bragt en væsentlig svensk debutfilm, og vi vil gerne benytte lejligheden til at efterlyse denne film på det danske biograf-repertoire. Det drejer sig om »Håll alla dörrar öppna«, der er instrueret af den 31-årige Per Arne Ehlin. Da filmen er ganske åbenlyst kommerciel, er det så meget mere forunderligt, at ingen har fundet på at importere den. Men det kan selvfølgelig nås endnu. Filmen havde først sin svenske premiere i begyndelsen af november 1973.

»Håll alla dörrar öppna« er en lykkelig og smuk lille komedie om den helvedes kærlighed og alle de kvaler, der følger med den. Den fortæller om Steve, der er låsesmed, og Lotta, der har lukket sig ude. De kan med det samme godt lide hinanden, men desværre på den lidt besværlige facon, der gør dem så frygteligt blufærdige. Og da de begge to – især Lotta – har så travlt med at være alene og sig selv nok, må de igennem en masse fortrædeligheder, før de endelig kan få hinanden til sidst.

Filmen er helhjetet komedie – og dens tonefald er lykkeligt befriet for den hang til selvhøjtidelighed, der alt for ofte præger unge debutanters arbejde. Ehlin slutter sine farce-cirkler kønt og logisk, og han er ikke bange for de små, pludselige udbrud af desperation og tragedie, der giver filmen menneskelige perspektiver langt udover det, en komedie anstændigvis må have.

Den samme uopstylthed, der præger manuskriptet, genfindes i udførelsen af det. »Håll alla dörrar öppna« er fortalt med stor ro og enkelhed og helt uden de finurligheder, enhver smart instruktør kan få sit kamera til at lave.

Filmens største kvaliteter ligger imidlertid på det rent spillemæssige plan, hvor Börje Ahlstedt og Kisa Magnusson får givet et par helt usædvanligt varme og nuancerede portrætter af de to hovedpersoner. Börje Ahlstedt er ikke helt ukendt for danske biograffilskuere, og bedst vil han nok huskes for sin hovedrolle i »Jeg er nysgerrig«-filmene. Kisa Magnusson film-debuterer ved denne lejlighed, og er i øvrigt nok bedst beskrevet som en slags svensk svar på Daimi. Hun har da også i vinter i den svenske opsætning af »Godspell« spillet den rolle, Daimi spillede i Danmark. Hun har også haft plader på svensktoppen og har senest udgivet en LP, som bl. a. Cornelis Vreeswijk har leveret sange til.

Den bemærkelsesværdige lethed i de

tos spil kan ikke undgå at få én til at tro, at mange af scenerne i »Håll alla dörrar öppna« må hvile på improvisationer, og da jeg fik lejlighed til at snakke med instruktøren, Per Arne Ehlin, spurgte jeg ham da også om dette punkt:

– Nej, der er kun én improvisation i filmen, og den var helt ufrivillig. Det er en scene, hvor Börje skal åbne en flaske vin, og den derefter eksploderer mellem hænderne på ham. Det var uforudset, men faldt i øvrigt så godt ud, at jeg beholdt scenen i filmen. Derudover er alle replikker i manuskriptet skrevet ud i forvejen, men selvfølgelig tillempt gennem lange samtaler med skuespillerne.

– Hvad vej skal man gå for at komme

på TV.

– Hvor meget har din film kostet, og hvem har betalt den?

– Den har kostet en rund million, og den er blevet helproduceret af Svenska Filminstitutet. Bengt Forslund var producent. Vi brugte 31.000 meter råfilm, og da den færdige film er på 2800 meter, har vi holdt det hele indenfor rimelighedens grænser. Jeg har i øvrigt selv medvirket ved hele klipningen af filmen, selv om jeg altså denne gang har haft en klipper på.

– Bliver din næste film noget helt andet?

– Næh. Jeg har et manuskript på idéstadiet i øjeblikket, og det er også en kærlighedshistorie. Men denne gang

Stills/ Kisa Magnusson og Börje Ahlstedt i lykkeligt samvær i »Håll alla dörrar öppna«.

Modsatte side: Per-Arne Ehlin under optagelserne af filmen.

til at instruere film i Sverige i dag?

– Jeg selv har lært teknikken på TV, hvor jeg var ansat fire år, efter jeg havde været elev på Fotoskolen. Jeg free lance-producerede nogle programmer, bl. a. for børne-TV, og jeg spillede selv med i nogle af dem, og enkelte fotograferede jeg også selv. De blev allesammen lavet på film. Jeg klippede også altid selv mine ting dengang.

– Var der nogen væsentlig forskel mellem dit arbejde på TV og dit arbejde med »Håll alla dörrar öppna«?

– Det var jo et større projekt, men ellers var forskellen ikke så stor. Jeg må dog skynde mig at sige, at hele arbejdet med spillefilmen var omfattet af en langt større entusiasme fra medarbejdernes side, end man kan træffe

skal de to personer bare opføre sig modsat Steve og Lotta i »Håll alla dörrar öppna«. De skal flytte sammen og bestemme sig med hud og hår for hinanden med det samme – og derefter skal de så igang med at forandre hinanden, så de kan komme til at passe ind i det billede, hver især har af den anden. Her skal kærligheden være en slags gensidig overvurdering.

– Der er en enkelt ting, der slår mig i »Håll alla dörrar öppna«. Det lykkes dig at lave en moderne kærlighedsfilm uden én eneste nøgenscene!

– Det er så nemt at gøre nøgenscener proletariske. Desuden havde Börje et noget belastet forhold til at optræde nøgen efter »Jeg er nysgerrig« og »Troll«.

Ib Lindberg